

Sygn. akt VI U 2796/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: T. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 17 września 2014 r., znak: (...)

w sprawie: T. W.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

oddala odwołanie.

Na oryginalnie właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 17.09.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonemu T. W. przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS z uwagi na nieudowodnienie przez powoda 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, bowiem organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu jedynie 4 miesiące takiej pracy.

W odwołaniu od tej decyzji powód wniósł o jej zmianę stwierdzając, że pracował w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...) od 8.11.1978r. do 31.08.1989r. jako operator koparki a następnie w ramach samozatrudnienia wykonywał te same obowiązki w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) spółce z o.o. w okresie od 1.09.1989 r. do 31.08.1998r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i wskazał dodatkowo, że okresu zatrudnienia w od 8.11.1978r. do 31.08.1989r. nie zaliczył ubezpieczonemu jako pracy w szczególnych warunkach z uwagi na brak stosownego świadectwa pracy. Na rozprawie przed Sądem Okręgowym pełnomocnik pozwanego podniósł dodatkowo, że drugi okres zatrudnienia w ramach działalności gospodarczej nie mógł stanowić pracy w szczególnych warunkach, bowiem ubezpieczony nie był w tym okresie pracownikiem.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony T. W. rozpoczął pracę się w Przedsiębiorstwie (...) w B. od 8.11.1978 r. jako pomocnik operatora. Jako pomocnik operatora ubezpieczony w okresie do marca 1979r. wykonywał te same czynności co operator, gdyż przyuczał się do pracy operatora koparki. Od marca 1979 r. ubezpieczony pracował już jako operator koparko-spycharki, a od 1981 r. jako operator dużej koparki samochodowej. Była to jego stała praca w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony nie korzystał z urlopów bezpłatnych. W świadectwie pracy wystawionym przez pracodawcę wpisano, że w spornym okresie ubezpieczony pracował jako pomocnik operatora i operator sprzętu. Ubezpieczony wykonywał pracę operatora koparki do 31.08.1989 r. Na skutek propozycji pracodawcy (pozostającego w trudnej sytuacji finansowej) ubezpieczony rozwiązał za porozumieniem stron stosunek pracy i zaczął prowadzić od 1.09.1989. działalność gospodarczą, którą zgłosił do ewidencji działalności gospodarczej. Ubezpieczony odkupił od Przedsiębiorstwa (...) w B. koparkę, którą używał jako pracownik i na ten cel wziął pożyczkę z Przedsiębiorstwa Budowlano- (...) spółki z o.o., którą następnie spłacał w ratach. Ubezpieczony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pracował jako operator koparki i realizował zlecenia na rzecz spółki (...). Ubezpieczony pracował codziennie, obsługując koparkę, prowadził zeszyt w którym odnotowywał wykonane prace, ale nie podpisywał listy obecności, a za swoje usługi wystawiał Przedsiębiorstwu Budowlano- (...) spółce z o.o. rachunki. Codziennie sporządzał raport z wykonanych czynności a rachunki wystawiał raz na dwa tygodnie albo raz na miesiąc. Ubezpieczony samodzielnie rozliczał się z urzędem skarbowym i ZUS-em. Intensywna współpraca między ubezpieczonym a spółką (...) trwała do 1995r., następnie ubezpieczony przeszedł operację i przebywał w szpitalu. W okresach od 14.05.1996 r. do 19.06.1996 r., od 3.07.1997 r. do 22.07.1997r., od 31.01.1998 r. do 16.03.1998 r. ubezpieczony miał przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej a 17.08.1998 r. zakończył działalność i sprzedał koparkę. Ubezpieczony nie wnosił do Sądu Pracy powództwa o ustalenie, że okres od 1.08.1989 r. faktycznie był okresem zatrudnienia pracowniczego.

dowód: akta osobowe ubezpieczonego, zeznania świadków: Z. N., J. U., A. S. i G. Ś., zeznania ubezpieczonego – zapis AV protokołu rozprawy k.38, dokumenty złożone przez powoda k.33

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stan faktyczny, bezsporny między stronami, Sąd ustalił na podstawie dokumentów z akt sprawy oraz akt rentowych ubezpieczonego, których prawdziwości strony nie kwestionowały oraz zeznań świadków Z. N., J. U., A. S. G. Ś. i ubezpieczonego, którym Sąd dał wiarę bowiem zgodne były one z dokumentami w aktach sprawy. Zeznaniami świadków Sąd dał wiarę bowiem były one zgodne z zeznaniami ubezpieczonego i znajdowały potwierdzenie w dokumentacji akt osobowej ubezpieczonego.

Sporne między stronami było to czy powód spełnił warunki określone w art. 184 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS by otrzymać emeryturę.

Zgodnie z treścią art. 184. ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32-34, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego (art. 184 ust. 2).

Zgodnie z treścią art.32 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy -ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym

charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet.) W myśl ustępu 2 art.32 cytowanej ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w § 1 stanowi, że ma ono zastosowanie do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach a § 2 ust.1 wyjaśnia, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Wszystkie cytowane wyżej przepisy odnoszą się do pracowników , co jasno wynika z ich treści. Pracownikiem jest osoba która jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę, mianowania, powołania , wyboru lub spółdzielczej umowy o pracę (art. 2 k.p.). Pracownikiem nie jest osoba świadcząca czynności na podstawie umów cywilnoprawnych, umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub prowadząca działalność gospodarczą na własny rachunek. Fakt, że w ramach takiej umowy cywilnoprawnej lub w ramach działalności gospodarczej dana osoba wykonuje takie czynności jak pracownik nie czyni z niej pracownika, bowiem sposób realizacji danej umowy świadczy o jej charakterze prawnym.

W niniejszej sprawie powód wykonywał jako pracownik obowiązki operatora koparki w okresie od 8.11.1978r. do 31.08.1998r. Pozostały okres kiedy pracował jako operator koparki od 1.09.1989r. do 17.08. 1998r. nie mógł zostać zakwalifikowany jako okres zatrudnienia w rozumieniu art. 184 ustawy emerytalnej, bowiem powód nie był w tym okresie pracownikiem w rozumieniu art. 2 kodeksu pracy. Ubezpieczony prowadził w tym okresie działalność gospodarczą na własny rachunek, przy pomocy własnego sprzętu-koparki, samodzielnie rozliczał się z urzędami i zleceniodawcą. Fakt wykonywania pracy codziennie na rzecz tego samego zleceniodawcy nie powodowałby traktowany miał być jako pracownik w rozumieniu przepisów kodeksu pracy. W związku z powyższym brak podstaw do zaliczenia okresu prowadzenia działalności gospodarczej jako okresu pracy w szczególnych warunkach.

W tej sytuacji, skoro faktycznie obowiązki operatora koparki (dział V pkt.3 załącznika A do rozporządzenia z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze) w ramach stosunku pracy powód wykonywał tylko w okresie od 8.11.1978r. do 31.08.1998r. a okres ten (łącznie już z uznanym okresem pracy w szczególnych warunkach) nie jest wystarczający dla uzyskania prawa do emerytury (wymóg 15 lat pracy w szczególnych warunkach). Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

SSO Ewa Milczarek